

DIGI-RONDSCHRIJVEN HEILOO Nr. 2

De digitale voortzetting van het blad

Tweede aanvulling (juni 2005)

Van Mary Veenis (Ontvangen 9 dec. 2004)

Dag Peter,

Een week of wat geleden bracht Klazien de vier boeken die ik bij je had besteld! Geweldig! Wat is het een mooi boek geworden joh! Wat ben ik er ontzettend blij mee. En niet alleen ik hoor, ook mijn moeder van 90 is er enthousiast over. Ik moest er zelfs nog een voor haar kopen!

Dat exemplaar is een cadeautje voor meneer Van de Westen, de makelaar waar mamma destijds een tijdje voor heeft gewerkt. Hij woonde aan de Westeweg naast waar voorheen Joop de Vlugt zijn rijwielhandel "De Uiver" had. Ze had het hem laten zien toen hij haar voor haar 90ste verjaardag bezocht. Hij vond het zo leuk, dat mamma dacht: dan koop ik het gewoon voor hem als cadeautje voor zijn verjaardag binnenkort! Zo gezegd, zo gedaan dus!

Maar dan nu vandaag de nieuwste en (oh wat jammer!) ook de allerlaatste RS.... Wat heerlijk om mij er meteen in te kunnen verdiepen! En dat op een dag dat ik al zo "allienig" ben! Maar ik heb gelukkig ook nog wel wat leuks te vertellen hoor!

Mamma lag 2 weken geleden weer eens in het MCA en ik had haar je schitterende boek met alle verhalen gegeven om te lezen. Dat wilde ze zo graag, hoewel ze bijna niet meer lezen kan met één zo goed als niets ziend oog en het andere waarmee ze slecht ziet. Maar ze probeerde het toch en ze genoot er zo van!.

Tegenover haar lag iemand uit Heiloo, wiens moeder schuin tegenover Deutekom woont aan de Heereweg. Hij is een stuk jonger dan wij, maar herkende zoveel in het boek, dat hij er ook in aan het lezen is gegaan. Er lag nog een mevrouw met "roots" in Heiloo en ook zij wilde er af en toe even in lezen. Het was een groot succes en ze hadden het zo leuk met elkaar. Er werden allemaal herinneringen opgehaald, die opdoken na het lezen van weer een verhaal in HET BOEK!

Eenmaal thuis uit het ziekenhuis, las mamma ook mijn verhaaltje en ze zei erover: "Ja, zo was het, maar die mevrouw waar beide benen van weg waren door de blindganger [blz. 189], was niet de moeder van die kinderen die omkwamen op de Nic. Beetsweg, hoor. Dat was een mevrouw die op de Nic. Beetsweg woonde en misschien leeft ze nog wel, want ze heeft daar nog heel lang gewoond. IK weet alleen niet meer hoe ze heette! Ze was in elk geval jonger dan ikzelf. Dat heb je verkeerd begrepen toen ik het je vertelde, Mary".

Nu is dat dan wel rechtgezet, maar het kan niet meer worden gerectificeerd in het boek. Dat is wel jammer natuurlijk. Maar alla, het is niet anders....

Wat enig trouwens dat Tom ten Hoope nog zo'n mooi stuk heeft geschreven. Ik kom hem vaak tegen en de laatste keer vertelde hij dat hij nooit iets had geweten van de RS-en waar iedereen zijn verhaal voor naar jou toestuurde. Hij vond dat zo jammer! Maar gelukkig is er toch nog wat van zijn herinneringen te vinden in deze allerlaatste uitgave van je! Wat zullen we het allemaal missen joh!

De ordner met RS-en is een schat aan herinneringen voor me (denk maar aan de genealogie!)

en het boek is een prachtige uitgave geworden. Misschien horen we nog eens wat over alle reacties die je nu nog achteraf van iedereen krijgt? [Daar wordt met deze digitale voorzetting van RS dus voor gezorgd! E.Z.]

Verder zou ik een vraag willen stellen in de rubriek "Uit het oog verloren".

Van Thea Winterink (Ontvangen 19 dec. 2004)

Hoi Peter, het laatste rondschrijven gekregen en daarvoor het boek. Gefeliciteerd, een prestatie. Ook ik heb het boek in één keer gelezen. Ik weet eigenlijk niet goed wat ik zal schrijven, je hebt enorm veel emoties los gemaakt en daar ben ik toch wel blij om. Vanaf een bepaalde leeftijd begin je je toch weer meer met je verleden bezig te houden, vind ik. De bijeenkomst in mei (dat had ik al geschreven of gedacht?) was grandioos. Het is toch wel eigenaardig, dat de eerste levensjaren van een mens zo belangrijk zijn.

Dat ik nog in het huis geweest ben waar ik gewoond heb met mijn ouders is natuurlijk heel bijzonder. Die man die er nu woont heeft nog gevraagd of ik niet op de rommel wilde letten, ze waren aan het opknappen. Er stonden meubels, in elke kamer, maar ik heb geen flauw idee wat er stond, ik had sterk het gevoel dat ik dat aan mijn moeder moest vertellen, daarbij is ze al 12 jaar dood.

Van Geja Langeberg (Ontvangen 25 dec. 2004)

Beste Peter Zwijnenberg,

Wat een leuk en gezellig boekwerk is het geworden, al die anekdotes van voor mij vele bekenden.

Ik zal mij even voorstellen Geja Langeberg geboren juni 1945, getogen en wonende in Heiloo, getrouwd met een Heilooër van de andere kant van de Stationsweg Niek Baltus. Een verhaaltje over ons gezin kwam ik tegen bij Piet Woutersen op bladzijde 34. Piet ken ik van dat hij veel in bed lag bij het raam, wat uitkeek op ons keukenraam en tussen onze huizen was een ruimte waar we kippen hadden lopen, als we die gingen voeren was er altijd even een praatje voor de ramen.

Gezien mijn geboorte in 1945 heb ikzelf niets van de oorlog meegemaakt.

Mijn oudste broer Gerard Langeberg ook in uw boek voorkomend is van 1938 en overleden in mei 1981 na een 3 jarig ziekbed, de laatste jaren heeft hij in Emmen gewoond. Hij was heel goed bevriend met Ton Natzijl en Simon Komen en Joop Jansen.

Mijn zus Alie is van november 1941 en woont in Heerhugowaard, zoals Piet reeds schreef. Vele namen herken ik zoals Lieneke Marjolee Liesbeth Piekart, Sjoukje Avis, zij zaten op Doves en mijn vader was daar manusje van alles. Voor turn uitvoeringen in de Rustende Jager bv de toestellen opzetten etc. etc.

Wat mij vooral als klein meisje, ik mocht al jong mee, is bijgebleven dat ieder zo goed kon turnen op die kleine ruimte en de rekstok oefeningen en de verloting en dansen daarna.

Heel dierbaar om de jeugdherinneringen te lezen, ik zou het op prijs stellen om de "Rondschrijven Heiloo" te mogen ontvangen.

Op twee plaatsen staat in het boek "Vaders achter het behang" dat de moeder van Ilona Praetorius naaister voor koningin Wilhelmina is geweest (blz. 61 en blz. 76). Pas na het verschijnen van het boek heeft Ilona zichzelf gemeld, en blijkt dat de vork anders in de steel zit. Wij laten haar graag aan het woord:

Van Ilona Praetorius (Ontvangen 23 april 2005)

Het is zo jammer dat de verhalen over mijn ouders nog altijd de ronde doen, terwijl ze niet kloppen. Dat mijn moeder de "naaister" van de koningin zou zijn.

In werkelijkheid was mijn vader de eerste mode-ontwerper van Nederland. Samen met mijn moeder volgde hij in Parijs de opleiding tot ontwerpen "op de Pop", hetgeen betekent dat er niet met een patroon wordt gewerkt. De stof wordt gemodelleerd op de persoon. Mijn vader deed ook een opleiding tot hoeden maken. Met deze diploma's openden ze een mode-atelier in Amsterdam, later in Den Haag.

Aangezien mijn vader ook een opleiding had op de Rijksacademie voor beeldende kunsten in Amsterdam zijn z'n ontwerpen schitterende aquarellen. Tot begin juni 2005 hangt een aantal in het Gemeentemuseum in Den Haag. Er is een hele zaal aan zijn werk gewijd.

Van 1929 tot 1933 heeft Joan Praetorius ontworpen voor o.a. de Koninklijke familie: Koningin-moeder Emma, Koningin Wilhelmina en Prinses Juliana.

Het ging dan speciaal om de japonnen voor de Opening van de Staten Generaal en andere galajaponnen. Prinses Juliana vroeg voor haar 21ste verjaardag in 1930 een japon met bijpassende hoed als verjaardagscadeau. Daar bestaan verscheidene foto's van.

Mijn moeder stond aan het hoofd van het atelier, zij had de bijzondere gave om hetgeen mijn vader bedacht, tekende en modelleerde in patronen om te zetten en te knippen. Vaak werden stoffen gebruikt die cadeau waren gegeven tijdens staatsbezoeken, uiteraard zeer kostbaar. Je moet er maar de schaar in durven zetten.

In haar boek "Kleren voor de elite", Nederlandse couturiers en hun klanten heeft de schrijfster Dieuwke Grijpsma aan mijn vader, als enige, een volledig hoofdstuk gewijd met vele illustraties. In Design van de 20ste eeuw van Toon Lauwen staat mijn vader vermeld als eerste Nederlandse mode-ontwerper. Uiteraard ontwierp mijn vader ook voor andere vrouwen, getuige het kasboek waarin hij alles nauwgezet bijhield. Het recensieboek vermeldt prachtige getuigenissen over zijn modeshows.

Helaas maakte de crisis van 1933 een einde aan een schitterende carrière, een volle portefeuille met opdrachten smolt weg. Koningin Wilhelmina vertelde het persoonlijk aan mijn ouders: "Het geld van de hofleesten gaat naar het crisiscomité waar Prinses Juliana voorzitter van is".

Ik ben geboren in 1933, mijn 3 jaar oudere zusje Juliana (op verzoek van de prinses heette ze zo) was ernstig ziek, mijn 4 jaar oudere zusje Louise was bleekjes en zo gingen mijn ouders op zoek naar gezonde buitenlucht. Die vonden ze in Heiloo tegenover het Heilooër Bos, een huis met een lange tuin met ruimte voor een atelier voor mijn vader. Hij is toen weer gaan schilderen, tekenen, houtsnijden. In de oorlog maakte hij vele portretten in ruil voor eten, voor pakken bij kleermaker Rozing. Juliana is in 1946 overleden, Louise werd verpleegster, ikzelf was lerares Frans, heb 40 dienstjaren vol gemaakt. Was ondertussen getrouwd met Jonkheer B.J. de Geer van Jutphaas (zijn moeder was een Van der Feen de Lille, vandaar dat ik soms nog in Heiloo op Ter Coulster kom), na 13 jaar weduwschap ben ik in 1997 hertrouwd met Jonkheer dr G.F. Sandberg. We wonen heerlijk in Den Haag, genietend van de cultuur, maar ook van de prachtige omgeving. Heiloo heeft me de liefde voor de natuur bijgebracht tijdens eindeloze wandelingen met mijn vader door bos en polders, fietstochten naar Hoorn, Bloemendaal, HEERLIJK.

Van Iemie Oosterwoud (Ontvangen 5 mei 2005)

Beste Peter,

Even een reactie op het boek "Vaders achter het behang". Ik heb het boek gekocht op aanraden van Ans Algera-Burgering, die ik bij toeval tegenkwam met haar man Douwe, bij Intra. Zij sprak mij aan; "Ben jij niet het zusje van Atze Oosterwoud?"

En inderdaad ben ik dat. Wij raakten gezellig aan de praat. Ik heb naar aanleiding van ons gesprek het boek opgehaald. Ik heb het niet helemaal gelezen. Wel fragmenten. Omdat ik altijd in Heiloo gewoond heb en ook daar ook vrij lang gewerkt heb, komen veel namen mij bekend voor. Ook de verhalen over de oorlog zijn zeer bekend, want er werd bij ons thuis veel over de oorlog gepraat. Ik ben in 1949 geboren en ben dus bijna van een andere generatie dan de mensen waar over gesproken wordt in het boek.

Liesje Hulst wandelde vaak met mij. Mijn ouders hebben nog jaren met de heer en mevrouw Hulst geklaverjast.

Ik ben jaren "kleuterjuf" geweest en ik ken daarom weer heel wat kinderen van mensen die in het boek genoemd worden. Erg leuk. De foto op blz. 183 is erg bekend, want daar staan Atze en Ingrid Brons, die later in jullie huis woonde, op.

Ik had laatst de zus van Klaas Kuiper nog aan de telefoon. En ik ga regelmatig met de zus van Jan Rommel, Lia, om. Marrie Schoen kwam ik een poos terug nog tegen.

Ik heb Franse les van de heer Kohne gehad. In de zesde klas zat ik bij de heer Rommel in de klas. Geweldig. Wij stonden veel op de gang. En dat vonden wij niet vervelend.

Er komen vele herinneringen bij mij op. De familie Dingemans kan ik mij vaag herinneren. Henk Menkhorst ken ik goed. Wij kwamen erg veel bij de familie Kuiper in de Groenelaan. Mw. Kuiper kwam uit Friesland, net als mijn ouders. Van die generatie zullen er maar weinig of geen meer over zijn. Ik weet dat jij bij onze "Heit" bent geweest. Heit leeft ook al 12 jaar niet meer. Sjaak Feyen ken ik uit de verhalen. "Juffie" heb ik wel ontmoet.

Dokter van Driel heeft mij gehaald en op mijn billen geslagen want ik wilde niet krijsen (Kan ik inmiddels erg goed), maar helaas las ik dat hij jou bijna naar een andere wereld had laten vertrekken. Dokter Van Hoolwerff volgde nadat ik geboren was meteen dokter Van Driel op. En dokter Gransbergen, die Van Hoolwerff opvolgde, zoekt ook al weer een opvolger.

Zo, dit even n.a.v. van het boek. Ik geniet er van. En ik begrijp dat er meer mensen van genieten.

Heiloo ziet er inmiddels HEEEL anders uit. Maar dat weet jij vast wel.

Ik heb begrepen dat er een reünie geweest is. Ik was kennelijk toen in Amerika.

Peter, misschien totziens, mails.....? Erg leuk dat jij je zo ingespannen hebt en het resultaat is de moeite waard.

Van Frans Koedijk (Ontvangen 16 mei 2005)

Geachte heer Zwijnenberg,

Ik heb er van genoten; uw boek. Ondanks mijn jonge leeftijd van 46 jaar kwam ik zoveel bekende feiten en namen tegen.

Ik ben op mijn 6e jaar in de Schuinehondsboschelaan komen wonen.

Ik heb uw boek meteen aan mijn vader gegeven en weet zeker dat hij er ook van zal genieten, want hij kende de grens Alkmaar/ Heiloo uit zijn oorlogsjaren.

Mijn vader heeft in de oorlog ondergedoken gezeten op de boerderij van Jan Frans aan de

Kooimeerlaan (bij het tankstation). Mevrouw Frans leeft nog en woont bij haar dochter in Grosthuisen. Inmiddels 93 jaar oud.

Bij het lezen over Nijenburgh dacht ik ook aan het land eromheen. Het land tussen Kennemerstraatweg, Kooimeerlaan (Tolweg) Nijenburgerweg en A 9 was voorheen van de familie Frans. Bij de verkoop van de grond kon de familie kiezen tussen twee kopers. De gemeente Alkmaar en Natuurmonumenten. Het is verkocht aan Natuurmonumenten omdat het land zo moest blijven. Dat was de wens van Jan Frans en zo heeft mijn tante het ook gedaan.

Tante Lies (Elizabeth) heeft in de oorlog een dagboek bijgehouden van wat er zich heeft afgespeeld. o.a. het verbranden van een andere boerderij van hen door de Duitsers.... angstaanjagend beschreven. Mocht u nog zo'n mooi boek als "Vaders " samen willen stellen....wie weet heeft u er iets aan.
